

РЕШЕНИЕ

№ 16056

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 30.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9874** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 46 от Закона за чужденците в Република България.

С жалба, вх. № 22734/16.09.2025 г. адвокат Т. Л., като пълномощник на М. С. А. И. – гражданин на С. е оспорила от негово име издадената от началника на Отдел „Миграция“, при Столичната дирекция на МВР ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ -976/04.09.2025 г., с която, на основание чл. 41, т. 4, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“, като е определен срок за доброволно изпълнение 30 дни, с оглед чл. 39б, ал. 1 с.з.

Пред настоящия съд жалбоподателят се явява заедно с адвоката и: поддържа жалбата; представя препис на молба до президента на РБ за предоставяне на убежище и заявява искане да бъде събрана информация за хода на молбата.

Ответникът, посредством юрисконсулт, явил се в първото открито съдебно заседание и с представено писмено становище оспорва жалбата и желае юрисконсултско възнаграждение. Представя допълнително писмени доказателства.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД приема по същество следното.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане.

От представената от ответника административна преписка се установява следното.

Чужденецът е подал на 31.07.2024 г. молба за предоставяне на международна закрила, която е оставена без уважение от председателя на ДАМ с Решение № 11807/12.11.2024 г., което е отменено само в частта, относно отказа на хуманитарен статут с Решение № 4272/11.02.2025 г. на АССГ, по адм. дело № 12156/2024 г. Съдебното решение в същата част е отменено с решение от

09.06.2025 г. на ВАС, по адм. дело № 3663/2025 г. Чужденецът подал на 01.07.2025 г. последваща молба за предоставяне на закрила, за което получил отказ от интервюиращ орган с Решение № 40-ОК/16.07.2025 г., оставено в сила с Решение № 33021/09.10.2025 г. нба АССГ, по адм. дело № 8029/2025 г. С вх. № 94-07-15/28.08.2025 г. в Администрацията на президента на РБ е регистрирана молба от името на М. С. А. И. за предоставяне на убежище. С писмо от 26.02.2026 г. председателят на комисията за предоставяне на убежище е уведомил Съда, че: след извършена преценка относно допустимостта на молбата, с писмо от 17.09.2025 г. чужденецът бил уведомен да представи доказателства, че „се намира в производство за предоставяне на международна закрила пред ДАБ, вкл. в съдебно производство по обжалване на решение на Агенцията; това уведомление било изпратено на посочения от адвокат Л. адрес, но било върнато като недоставено; към 26.02.2026 г. в Администрацията на президента няма образувана преписка и не е открито производство по разглеждане молбата за убежище, поради неизпълнение на указанията“. Като констатирал наличието отказ за предоставяне на международна закрила и се посовал на докладна записка от 04.09.2025 г., от началник група в Отдел „Миграция“ – СДВР ответникът, с процесната Заповед, № УРИ 5392 ПАМ 976/04.09.2025, на основание чл. 41, т. 4, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ наложил на чужденеца принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“.

Жалбата е неоснователна.

Жалбоподателят М. С. А. И. – гражданин на С. е чужденец, по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ и гражданин на трета страна – чл. 3, § 1 от Директива 2008/115/ ЕО на ЕП и на Съвета.

Според разпоредбата на чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, която е използвана като основание за издаване на заповедта, принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 с.з- „връщане до страната на произход“ се налага, когато „по отношение на чужденеца има влязло в сила решение за отказ, прекратяване или отнемане на международна закрила или убежище; връщане се налага след писмено потвърждение от Държавната агенция за бежанците и в случай че производството по Закона за убежището и бежанците е прекратено с влязло в сила решение и чужденецът не е поискал разглеждането на молбата му да бъде довършено. Наличието на тази положителна процесуална предпоставка е безспорно установено, респ. – не е опровергано от жалбоподателя. Според [чл. 3, т. 3 от Директива 2008/115/ЕО](#) терминът „връщане“ е процесът на връщане на гражданин на трета страна — при доброволно или принудително изпълнение на задължение за връщане: в неговата страна на произход, или страна на транзитно преминаване, в съответствие със споразумения на Общността или двустранни споразумения за обратно приемане или други договорености; или трета страна, в която гражданинът на трета страна доброволно решава да се върне и в която ще бъде приет. Разпоредбата следва да бъде тълкувана във връзка с [чл. 2, § 2, б. „а“ от същата Директива](#), според която държавите - членки могат да решат да не прилагат директивата за граждани от трети страни, по отношение на които има отказ за влизане или които са задържани и засечени от компетентните органи, във връзка с незаконно прекосяване по суша, море или въздух на външната граница на държава - членка и които впоследствие не са получили разрешение или право на престой в тази държава членка. Липсата понастоящем на подадена поредна молба пред ДАБ за предоставяне на международна закрила изключва качеството „търсещ закрила“, по смисъла на редица разпоредби на Закона за убежището и бежанците. Последващо подаване на молба за предоставяне на международна закрила и образуване на административно производство пред ДАБ би бил факт от значение за изпълнение на наложената с оспорваната Заповед, № УРИ 5392 ПАМ -976/04.09.2025 г. принудителна административна мярка, след съобразяване с ограничителната норма на чл. 67, ал. 1 ЗУБ. Оспорената заповед не е издадена и в противоречие с чл. 44а, ал. 5 ЗЧРБ. Забраната за връщане в държава, в която животът и свободата

на чужденеца са застрашени и той е изложен на опасност от преследване, изтезание или нечовешко или унизително отношение също има отношение към изпълнението на ПАМ по чл. 41, т. 4 ЗЧРБ, но не и към законосъобразността на заповедта, с която мярката е наложена.

Оспорената аповед, № УРИ 5392 ПАМ -976/04.09.2025 г. представлява правилен и законосъобразен индивидуален административен акт, тъй като е издадена от материално компетентен административен орган, съответства на изискванията за форма (чл. 59, ал. 1, ал. 2 АПК) и на тези, по смисъла на чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ. Не са на лице основания по чл. 146 АПК за отмяната ѝ.

Отхвърлянето на жалбата обуславя основателност на искането на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което Съдът, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, вр чл. 24, изр. първо от Наредбата за заплащането на правната помощ определя в размер на 102, 26 евро, представляващи 200 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, чл. 172а АПК, вр. чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ оспорването по жалбата, вх. № 22734/16.09.2025 г. от името на М. С. А. И. – гражданин на С., против издадената от началника на Отдел „Миграция“, при Столичната дирекция на МВР ЗАПОВЕД № УРИ 5392 ПАМ -976/04.09.2025 г., с която, на основание чл. 41, т. 4, вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ, на чужденеца е наложена принудителна административна мярка „връщане до страната на произход“

ОСЪЖДА М. С. А. И. – гражданин на С., [дата на раждане] , с ЛНЧ: [ЕГН] да заплати на Министерство на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102, 26 евро (сто и две евро, и 26 цента).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред ВАС, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: